

UIT DE STUDEERCEL.

Voor twee jaren kreeg ik midden in Juli het bezoek van twee Engelschen, Mr. en Mrs. Roger Acton uit Londen. Ik kende den eerste uit eene correspondentie over eene vertaling. *The Illustrated London News* zou eene uit het Nederlandsch vertaalde novelle opnemen. Mr. Roger Acton gaf zich veel moeite voor deze zaak, maar mocht er niet in slagen de novelle geplaatst te krijgen.

Bij het binnentreden van Mr. en Mrs. Roger Acton zag ik twee reeds vrij bejaarde personen — de man, mager en schraal, de dame omvangrijk, breed.

Zoodra hij mij de hand gereikt had en Mrs. Acton had voorgesteld, begon hij in het Nederlandsch :

„Whai komme Hollant bekaike . . . Whai . . .”

Daar hij ophield, antwoordde ik in het Engelsch, en greep het verdere gesprek in het Engelsch plaats. Zoodra ik de beide oudjes op hun gemak geïnstalleerd had, bracht Roger Acton een exemplaar te voorschijn van Edmundson's *Milton and Vondel*, ten einde mij een bewijs zijner belangstelling in onze nationale Letterkunde te geven. Hij had de voornaamste onzer letterkundige artisten gelezen, vooral had hij veel werk gemaakt van „modern Dutch literature”. Het gesprek liep hoofdzakelijk over vertalingen van het Nederlandsch in het Engelsch. Hij sprak zijn leedwezen uit over het niet plaatsen van de vermelde novelle in *The Illustrated London News*. Hij eindigde met de verzekering :

„London publishers don't want now translations, except Zola and Ibsen, they don't care for tales of Dutch or German life.”

En de dikke Mrs. Acton voegde er bij :

„The popular taste in England has greatly changed of late years.”

Schoon we dit alle drie betreurden, bleef ons niet veel meer over dan te berusten in de feiten. Hierna deelde hij mij mee, dat hij eene ongemeene ingenomenheid koesterde voor Schimmel's historische romans, en dat hij van plan was *Sinjeur Semeyns* en *De Kapitein van de Lijfgarde* in het Engelsch te vertalen; ja, dat hij reeds een deel van die taak had volbracht. Zijne voorkeur in dit opzicht sproot hoofdzakelijk uit zijne bewondering voor Willem III. Met vuur gewaagde hij van: „our King and your Stadholder. William, Prince of Orange.” En luider sprekend, ging hij voort :

„I mean that born leader and commander of men, the champion of European and national rights and liberties, the saviour of English independence in 1688, to whom, in my opinion, we are indebted for the preservation of our constitutional government, of our civil and religious freedom, and of the Union of Ireland and Scotland with England.”

Ik wees er hem op, dat bij de gebleken onverschilligheid van het Engelsche publiek en de Engelsche uitgevers het voor hem eene groote teleurstelling zou zijn, als hij, na het volbrengen eener reusachtige taak — het vertalen van zes